

Mai cu seamă, dialogul...

Lucian VASILIU

Se întâmpla în toamna anului 1974. Terminasem Școala Postliceală de Biblioteconomie în București. Studiasem cu plăcere netrucată. Pe de o parte, în amintirea tatălui (pe care îl pierdusem în clasa a XI-a). Pe de altă parte, cu gândul de a alege un post de bibliotecar în Iași (marcat de poveștile părintelui meu, dar și de biografia lui... Eminescu).

La repartiție mi se ofereau, între altele, 7 (șapte) locuri de muncă numai în București. Iașul nu avea nici un post vacant! La insistențele mele de absolvent... nărăvaș, profesorii mei s-au făcut luntre și punte și mi-au găsit (greu) un loc de exprimare la Biblioteca Institutului Politehnic „Gheorghe Asachi”.

Fuseam prima oară în capitala moldavă într-o excursie, ca elev de liceu bărlădean. A doua și a treia oară (câte o lună de zile) ca practicant al Școlii bucureștene de biblioteconomie (în anul I la Biblioteca Județeană „Gheorghe Asachi”, în anul II la Biblioteca Universitară „Mihai Eminescu”).

Acum, a patra oară, încercam să mă așez definitiv în Iași, cu un devotament de tip pașoptisto-junimist...

Poetul Ioanid Romanescu mă debutase, cu aproape o pagină de versuri, în revista *Convorbiri literare* (august, 1973). Publicația venerabilă era una dintre cele mai bune din țară. O anima prozatorul **Corneliu Ștefanache!**

Astfel l-am cunoscut și l-am îndrăgit: de la primul dialog! I-am fost prezentat, după vernisarea unei expoziții de artă plastică, la galeriile revistei *Cronica* (vechea redacție – casa boierească din zona Piața Unirii). Eu aveam 20 de ani și eram proaspăt... ieșean bibliotecar și june poet (scriam și rosteam mai ales... parodii!). El avea 41 de ani și era... vrâncean, scriitor dintre cei mai vizibili în plan național. Cultiva, inspirat, oameni tineri (Daniel Dimitriu, Al. Călinescu, Alexandru Dobrescu, Mircea Iorgulescu, Val Condurache, Mihai Dinu Gheorghiu, George Pruteanu, Constantin Pricop și câți alții). M-a solicitat și pe mine pentru prezență constantă în paginile *Convorbirilor...*, dar mi-a venit ordinul de încorporare și, un timp, am lipsit de pe malurile Bahluiului...

Acum, târziu, mi-l amintesc pe Corneliu Ștefanache în nenumărate ipostaze: tată sensibil, iubitor al unicei Irina; soț devotat (inclusiv ca... șofer al doamnei doctor Felicia); pescar năstrușnic; conviv creștin incisiv, temperamental, în compania Mitropolitului de odinioară, Î. P. S. Daniel sau a părintelui Protopop Constantin Andrei; în dialoguri spumoase, profund prietenești, consonante cu spiritul rebel al poetului Cezar Ivănescu; la o țigară, cu amici, de Sărbătorile Iașului, într-un balconaș al Primăriei (în varianta Vasile Pogor, Nicolae Gane, Constantin Simirad sau Gheorghe Nichita); supraveghind lucrările de instalare a efițiilor de pe clădirea B.C.U. „Mihai Eminescu”, în noua... Piața „Eminescu”, în vara anului 1989; grădinărint în spațiul verde al casei, ridicată cu multă trudă în Copoul Grădinii Botanice; adunând elita bibliotecarilor din țară la Iași, ca un episcop al cărților; fericit după revenirea dintr-o călătorie îndepărtată, fertilă; pregătind o tabletă spumoasă, în stil inconfundabil, pentru Radio Iași; semnând acte oficiale ca președinte al Comisiei de achiziții a Muzeului Literaturii Române din Iași; acceptând să apară în Medalionul (foto – aprilie 1998) al Societății Culturale „Junimea '90”, plasat între Alexandru Zub și Mihai Ursachi, între Ioan Holban și Constantin Liviu Rusu; tăifășuind cu sfetnici de taină (Liviu Papuc și Radu Tătărucă, într-o supervizare biblioteconomică a statorniceii doamne Nona Popescu)...

Rău îmi pare că au trecut dur vremurile peste noi și nu am reușit să începem și să finalizăm proiectul unei cărți de dialog (volum intitulat *Mai cu seamă...*), lucrare proiectată entuziast în anii '90! Corneliu Ștefanache era el însuși o bibliotecă, o instituție, un câmp cultural indicibil, inepuizabil. Ca puțini alții!

(februarie 2010)